

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

SSA Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania T. Z., M. Z. i Składnicy Maszyn Rolniczych R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,

zażalenia odwołującego się Składnicy Maszyn Rolniczych R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 lutego 2014 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 25 marca 2013 r., w ten sposób, że oddalił odwołania płatnika składek – Składnicy Maszyn Rolniczych „R.” Spółka z o.o.– oraz zainteresowanych T. Z. i M. Z.

Sąd drugiej instancji przyjął, że wyrok z dnia 10 grudnia 2013 r. wraz z uzasadnieniem został skutecznie doręczony pełnomocnikowi płatnika składek w dniu 20 grudnia 2013 r. Skarga kasacyjna Składnicy Maszyn Rolniczych „R.”

została nadana w Urzędzie Poczтовым w S. w dniu 24 lutego 2014 r. Uwzględniając te ustalenia Sąd Apelacyjny uznał, że wniesienie skargi kasacyjnej nastąpiło po upływie dwumiesięcznego terminu. W rezultacie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji postanowieniem z dnia 26 lutego 2014 r. skargę kasacyjną odrzucił.

Płatnik składek w zażaleniu domagał się jego uchylenia. Zarzucił orzeczeniu naruszenie:

- art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie, polegające na odrzuceniu skargi mimo, że została ona wniesiona w terminie,

- art. 133 § 3, art. 135 § 1 k.p.c. przez uznanie skuteczności doręczenia wyroku Sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem w sytuacji jego wydania osobie nieupoważnionej do odbioru korespondencji,

- art. 112 k.c. w związku z art. 165 k.p.c. przez błędne ustalenie, iż korespondencja zawierająca wyrok wraz z jego uzasadnieniem została skutecznie doręczona osobie uprawnionej do odbioru korespondencji w dniu 20 grudnia 2013 r., a co za tym idzie uznaniu, że termin do wniesienia skargi kasacyjnej upłynął w dniu 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. Oczywiście było, że doręczyciel nie przekazał korespondencji zawierającej wyrok Sądu Apelacyjnego wraz z uzasadnieniem do rąk radcy prawnego J. S. Gdyby poprzestać wyłącznie na treści art. 133 § 3 k.p.c. należałoby uznać, że doręczenie było wadliwe. Skarżący pominął jednak, że skuteczne doręczenie pisma procesowego nie zawsze musi polegać na odebraniu przesyłki bezpośrednio przez profesjonalnego pełnomocnika strony. Zgodnie z przepisem art. 138 § 2 k.p.c. dla adresata, którego doręczający nie zastanie w miejscu pracy, można doręczyć pismo osobie upoważnionej do odbioru pism. Pewne jest, że adres, pod który Sąd drugiej instancji skierował przesyłkę stanowił siedzibę Kancelarii Radcy Prawnego J. S. Oznacza to, że było to jego miejsce pracy. W orzecznictwie od dawna przyjmuje się, że do doręczeń pism procesowych profesjonalnemu pełnomocnikowi stosuje się przepis art. 138 § 2 k.p.c.

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1998 r., II CKN 11/98, LEX nr 1214636; z dnia 3 października 2000 r., I CKN 911/00, LEX nr 532135). W rezultacie, ocena czy doszło w dniu 20 grudnia 2013 r. do skutecznego doręczenia wyroku wraz z uzasadnieniem uzależniona była od tego, czy A. Z. (legitymująca się pieczętką H. Spółki z o.o.) była upoważniona do odbioru korespondencji w imieniu radcy prawnego J. S. Należy przy tym zaznaczyć, że doręczenie przewidziane w art. 138 § 2 k.p.c. oparte jest na domniemaniu, że pismo dotarło do rąk adresata. Może ono zostać obalone, nie ma jednak wątpliwości, że obowiązek ten obciąża stronę kwestionującą brak umocowania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 820/99, LEX nr 530734; z dnia 26 marca 2004 r., IV CZ 25/04, LEX nr 585881). Skarżący dołączył do zażalenia oświadczenie radcy prawnego J. S. z dnia 10 marca 2014 r. Twierdzi on, że nie zatrudniał pracownika i nie udzielał upoważnienia do odbioru korespondencji. Stanowisko to może zastanawiać, gdy weźmie się pod uwagę, że A. Z. odbierała również wcześniejsze przesyłki kierowane do pełnomocnika płatnika składek, a upoważnienie do odbioru pism sądowych jest czynnością, której dokonanie nie wymaga zachowania żadnej szczególnej formy i można o jego istnieniu wnioskować na podstawie innych czynności i zachowań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2001 r., V CZ 85/01, LEX nr 558339). Sąd Najwyższy w ramach postępowania zażaleniowego nie ma możliwości zweryfikowania wskazanych okoliczności, a przede wszystkim wyjaśnienia relacji występujących między radcą prawnym J. S. i A. Z., w kontekście dyspozycji zawartej w art. 138 § 2 k.p.c. Zachodzi zatem konieczność uchylecia zaskarżonego postanowienia. Dlatego na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.